

Da der imidlertid ingen Tvivl kan være om, at der ved „større Skibe“ i Søværnsloven af 28de Mai 1880 § 2 maa forstås dels pandsrede Skibe, som kunne optage en Kamp i aaben Sø, dels upandsrede Skibe af større Dimensioner; da det ved Søværnslovens Vedtagelse er forudsat, at vi af de førstnævnte skulle have 8, af de sidste 4, men de to af de 5 Pandserbatterier, vi have, ere saa smaa, at de kun kunne anvendes i de for store Skibe lukkede Farnænde, saa at vi altsaa i Virkeligheden kun have 3 saadanne, men af upandsrede større Skibe, naar „Fyen“ bliver færdigt, derimod 2; da der saaledes heller ingen begrundet Tvivl er om, at den Nybygning, hvortil Marinen for Diebliffet mest trænger, er et større kraftigt Pandserbatteri af samme fortrinlige Beskaffenhed, som „Helgoland“ ved de foretagne Prøver efter alle Sagkyndiges enstemmige Vidnesbyrd har vist sig at være; og da endelig Beslutningen om denne Nybygning ikke kan opsettes længere, uden at Værftet tildels kommer til at staa ledigt — saa har Udvalgets Flertal heller ingen Tvivl om, at det er dets Pligt at tilraade Landsthinget at fastholde sin tidligere Beslutning.

Af de foranstaaende Bemærkninger vil formentlig fremgaa, hvor urigtigt det er, naar man sigter Landsthinget for ved at fastholde sine Forslag at krænte Folkethingets Andel i Bevillingsmyndigheden ved at ville „fremtvinge Bevillinger“.

Af de tre Tvistepunkter angaar nemlig kun det ene en egentlig Bevilling, som imidlertid er en saadan, der alt i 5 Aar har staaet paa Finantsloven. Det andet Tvistepunkt vedrørende Universitetet hidrører derimod fra Uenigheden om, af hvilken Klasse en Bevilling skal udredes, og ved det tredje, angaaende Nybygninger i Flaaden, er heller ikke Bevillingens Størrelse, men derimod dens Anvendelse Hovedsagen. Ved saadanne Uoverensstemmelser skjønte vi ikke rettere, end at Thingene gjensidig maa tage Hensyn til hinandens Anskuelser, for at den fornødne Enighed kan komme tilstede, og vi have ogsaa i Betænkningen udtalt vor Forvisning om, at Landsthinget er beredt til ved den endelige Afgjørelse at tage Hensyn til Folkethinget. Derimod beklage vi, at vi ikke i de foreliggende skriftlige faavel som mundtlige Udtalelser have fundet Antydninger af en lignende Beredvillighed hos det andet Thing. Evertimod maa vi, efter hvad der foreligger, nærmest antage, at den Fordring stilles til Landsthinget, som Betingelse for en Finantslovs Tilvebringelse, at Landsthinget skal give efter i Alt, medens Folkethinget ikke vil give efter i Noget. Men en saadan Fordring hverken kunne eller ville vi tilraade Thinget at efterkomme faavel for selve de Interessers Skyld, hvorom Striden staar, som fordi en saadan Opgivelse af alle Stridspunktene fra Landsthingets Side, efterat dette alt iforveien saa ofte har vedtaget Finantsloven usforandret, kunde udbydes som Opgivelse af dets forfatningsmæssige Medbestemmelsesret om Finantslovens Indhold og Godkendelse af Folkethingets Gnevælde over den. Af disse Grunde kunne vi derfor ikke Andet end tilraade Thinget at indsette de omhandlede 3 Poster i Finantsloven i deres tidligere Skikkelse.

I det Mindretallet (S. C. Hansen, Hasle og Hauerslev) atter indstiller Finantslovsforlaget til usforandret Vedtagelse, skulle vi, idet vi henvise til, hvad der allerede foreligger som Begrundelse for vort Standpunkt, faavel i Landsthingets som i Folkethingets Forhandlinger, tilføje følgende Bemærkninger:

Spørgsmaalet om, hvorvidt den i Fællesudvalget 1875 sluttede Overenskomst om et Dyr-tidstillæg til Embeds- og Bestillingsmænd endnu kan betragtes som staaende ved Magt forekommer, og nærmest at maatte være et Tvistepunkt mellem Landsthingsflertallet og Finantsministeren, der i 1880 — som det er oplyst i den da afgivne Betænkning — bevægede Thinget til at fratage Dyr-tidstillæget paa Finantsloven, idet han ogsaa senere har betegnet det for Finantsaaret 1879—80 giene Dyr-tidstillæg som afluttende, en Betragtning, der jo forøvrigt ogsaa for Landsthingets Vedkommende fandt et positivt Udtryk i Vedtagelsen af den nævnte Bevillings Indhold, idet man fastslog dens Karakter af Overgangsbestemmelse ved en ikke ubetydelig Nedsættelse, som stiller den fra tidligere giene Bevillinger.

Foraaavidt som det nu maatte kunne paavises, at adskillige Varepriser ere højere end i 1870, da de fleste Lønningslove bleve giene, saa kan vist Ingen antage, at dette er Følgen af en forbi-gaaende Dyr-tid. Overfor de ved Lønningslovenes Revisionsbestemmelse forudsatte varige Værdi-forandringer er der derimod ordentligvis kun een Bei at gaa, nemlig at gennemføre nye Lønnings-love. Naar Folkethinget ikke desto mindre har været villigt til at bevilge paany et Tillæg indenfor samme Maximalgrænse, som Landsthinget midt i den værste Dyr-tid (1874) har villet lade sig nøie med, saa maa allerede dette betragtes som en betydelig Indrømmelse fra det andet Things Side.